

ning eller efter dets Konsekvenser vilde være grundet, skønnes det dog ikke udelukket ved *Udmaalingen* af den Hjælp, Staten yderligere maatte ville yde Pensionisterne, at tage et *vist* Hensyn til Resultatet af en Sammenligning mellem den Pension, den paagældende har, og den, han kunde have haft, om han havde tjent under Tjenestemandsløvens Vilkaar. At et saadant Hensyn tages, følger ogsaa af, at den eventuelle yderligere Hjælp ikke bør bringe Pensionen op over, hvad den paagældende kunde have faaet efter Tjenestemandsløven.

Ved den nærmere Fastsættelse af den yderligere Hjælp er det efter Udvalgets Formening ikke muligt at gaa videre ad den Vej, der benyttedes af Lov 1. Maj 1923 og dens nærmeste Forgænger, nemlig visse Procenttillæg til samtlige Pensioner over eller under en vis Størrelse. Der vilde ved en ny Ordning blive Brug for en stærkt progressiv Procentskala efter Pensioneringstidspunkterne, men selv en saadan vilde — som Udvalget ved Skemaernes Gennemgang har overbevist sig om — hvis naturlige Skæringsaar overhovedet lod sig paavise, give Plads for saa mange Vilkaarligheder og Uligheder, at den ikke lod sig gennemføre.

Udvalget har derfor ment, at den Hjælp, der endnu maa anses for paakrævet, bør udmaales efter Undersøgelse af hver enkelt Pensionists Forhold, og at den eventuelle Lov kun bør fastsætte Rammerne for Hjælpen, medens det overlades til Administrationen at foretage den nærmere Udmaaling indenfor Rammerne. Efter hvad Staten, som ovenfor fremstillet, alt har ydet og efter Lov 1. Maj 1923 endnu er pligtig at yde, er det, hvorpaa der endnu kan have et Billighedskrav, Beløb af meget skønsmæssig Natur, og Udvalget vil finde det rimeligt, at der ved Udmaalingen ikke *udelukkende* tages Hensyn til de paagældendes Pensionsindtægt, men ogsaa til Pensionistens hele øvrige økonomiske Stilling (f. Eks. om han ved Siden af Pensionen har *væsentlig* Indtægt ved anden Stats- eller kommunal Pension, Understøttelse, Næringsdrift, Formueindtægt o. s. v.) og denne kan efter Omstændighederne være saa vel funderet, at der kan findes Anledning til slet ikke at give yderligere Hjælp.

Udvalgets Tanker om den nærmere Formulering af et eventuelt Lovforslag til endelig Ordning af Sagen har man givet Udtryk i følgende

Udkast til Forslag til Lov om et personligt Tillæg til visse Pensionister m. m.

§ 1.

Stk. 1. Til Pensionister og understøttede, der oppebærer Tillæg i Henhold til Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 om Tillæg til Ventepenge, Pensioner og Understøttelser, der er fastsat i Henhold til de før 1. Oktober 1919 gældende Love, kan der af vedkommende Minister, under hvem Pensionsberegningen (Understøttelsesberegningen) henhører, yderligere tilstaa et personligt Tillæg efter nedenstaaende Regler.

Stk. 2. Det personlige Tillæg kan efter indgivet skematisk Andragende ydes i Tilfælde, hvor der skønnes endnu at bestaa et vist Misforhold mellem den af Tjenestemanden ydede Tjeneste og hans eller efterladtes Pension (Understøttelse) med Tillæg, og hvor Forholdene iøvrigt ikke taler imod Ydelsen af Tillægget.

Stk. 3. Tillægget kan i Almindelighed udgøre mellem 108 Kr. og 600 Kr. aarlig, men kan under ganske særlige Forhold stige til 1 008 Kr. aarlig. Tillægget udbetales forud med lige store maanedlige Beløb sammen med Pensionen.

§ 2.

Det ydede personlige Tillæg kan, saafremt den paagældendes Forhold senere væsentlig maatte forandre sig, enten forhøjes indenfor det i § 1 nævnte Maksimum eller nedsættes, eventuelt endog helt inddrages, og iøvrigt bortfalder Tillægget i de samme Tilfælde, hvori Pensionen (Understøttelsen) bortfalder.

§ 3.

Spørgsmaal vedrørende det foranomhandlede personlige Tillæg kan ikke gøres til Genstand for Domstolenes Paakendelse.